

Hadí tance

Smím prosit?, táže se marně, po tisíci.

Pak do živého v sobě zahryzl se sám.

Skrze zuby cedí krevní řečiště,
kmitáním špičky jazyka rozmetává
stigma sofistikovaného otroctví
od mysli k srdci putující.

Tančí v kruhu, točí se jak pes
v snaze vykousnout na zádech bodnutí,
jež kdysi přetaktovalo metrum jeho tepu,

tančí u okna a tleskaje zápěstími
bohy provokuje, dokud je přísnost nedonutí
zhrubnout v ubohé tři rozměry skleněného střepu -

Nikdy nejsi svobodě blíž, než teď,
když ten ostrý úlomek zvedáš z podlahy,
a nikdy jí nebudeš dál, pakliže -

a tak s ním tančí,
vytáčí se všemi jeho průhlednostmi,
jež si ho vodí za spodní čelist,
aby se nebál hryznout do živého v sobě
a skrze zuby procedit krevní řečiště,

tančí tu před námi čím dál víc rozevlátý,
tančí tuláka po hvězdách stylem válečného kripla
a pachuč olověných protéz plive a těž zlatý písek,
jenž k patru úst lepí se s úmyslem omámit karáty -

Je prosím mezi přihlížejícími někdo,
koho ten muž před pěti sty lety ponížil,
a dosud žije, krmený touhou po pomstě?

Máte poslední příležitost nastavit nohu
do jeho přískoků po vašich dosud prázdných hrobech
a doufat, že o vás zavadí a uškne.